



**MEJDAN
JAKO
ŘEMEN**

... A MRTVOLA V KUFRU

Martina Frühaufová
Daniel Weber

Mejdan jako řemen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz



Martina Frühaufová, Daniel Weber
Mejdan jako řemen – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

Martina Frühaufová
Daniel Weber

MEJDAN

JAKO

ŘEMEN

... A MRTVOLA V KUFRU

MRTVOLA V KUFRU

Život začíná, když děti vypadnou z domu a chcípne pes, praví stará moudrost. Pro majora Šintáka očekávaná doba ne a ne začít. Děti se odstěhovaly před půl rokem a jezevčík Pinda, třetí v pořadí, odešel na věčnost před měsícem. Nenastala ovšem žádná pozorovatelná změna. Snad za to mohla majorova paní Marie. Asi o staré moudrosti neslyšela.

„Zase čučíš do papírů a nikam se nemůžeme přes neděli hnout!“ – vyčítala pravidelně, i když marně. Momentálně nemohla překousnout, že manžela postihla psí služba. Ta spočívala v nuceném pobytu v místě bydliště, navíc v pohotovosti. Přesně jako uvázaný u boudy. Přitom minulý víkend držel regulérní službu. „Jsi workoholik!“ Snadné si ulevit, těžko se bránit.

„Marie, já nemůžu za to, že se ouřadové množí jako králíci, a každý se zmůže leda na formuláře. Někdy je vyplnit musím. Kruci, nemusíš trčet doma. Svolej ten svůj babinec, najdi si kroužek vyšívání nebo zpívej ve sboru.

Když se ti nelíbí katolický, zkus českobratrský.“ Marii děti scházely, protože neodmlouvaly, stejně jako Pinďa. Na toho se dalo alespoň křiknout. Ostatně i to zvíře mělo větší pochopení, atmosféra domácnosti nevyhnutelně směřovala k hádce. Naštěstí se ozvalo vysvobozující zvonění služebního mobilu.

Tentokrát se trefil do slušné hodiny, i když daleko spíš si vybíral dobu nevhodnou. Často se ozýval v polovině nedělního oběda, spolehlivě odhadl dobu majorovy koupele, a ze všeho nejraději zvonil v noci.

„Je to tady,“ prohlásil vysvobozený a praštil svazkem formulářů. Třemi skoky se ocitl ve svém pokoji, manželka si nestačila všimnout, kdy začala hovořit do prázdna, major Šinták si již nazouval boty v předsíni. „Tak se tady měj, mrtvola v kufru!“ pokynul spokojeně z mezery zavíraných dveří. Před domem řidič služebního vozu stihl čtyři šluky a musel cigaretu zahodit.

„Kam to máme?“

„Na ředitelství, nic horkýho,“ pokrčil řidič rameny, „poslali nám to od Rudný. Nikdo nic přesnýho neví.“

Měl pravdu, půl stránka předběžného výsledku, která vylezla z tiskárny, poslaná ze zapadlé obecní služebny, skoro nic neříkala. Naštěstí přišla i živá příloha – ve výsledkové místnosti se neklidně vrtěl chlap v obleku. Na první pohled suchar, na druhý pohled úředník. Nikdy nepodceňujte první pohled, je správný.

„Dobry den,“ major prikračel ke stolu s napřaženou pravicí, „jsem major Šinták.“

„Já jsem magistr Ervín Kalač, zaměstnanec pojišťovny.“

„Tak vás vítám, pane magistře, přišly s vámi dost nejasné papíry. Co se vlastně stalo? Než to začneme luštit.“

„Já jsem nevinný. Nechápu, jak se mohla mrtvola dostat do kufru mého vozu.“

„Kde se vám ta divná nepřijemnost přihodila?“

„Na chalupě. Máme takovou pastoušku mezi Rudnou a Drahelčicemi. Otevřu kufr a nestačím zírat. Ležel mi tam neznámý chlap. Nejdřív jsem si myslel, že jde o nějaký kanadský žertík přátel mojí bejvalky, ale dcerka studuje medicínu. Sáhla mu na tep, a on tam ležel už studený. Úplně jsem se rozklepal, tak soused zavolal policii. Víc nevím, jsem nevinnej!“

Majora zaklínání se nevinností nepřesvědčilo ani o milimetr – léta zkušeností. Přesně taková prohlášení jsou denní mantrou drtivé většiny obviněných. I při zcela prokazatelném a nepochybném obvinění se cítí čistí jako okvětní lístky lilie, oběť jim přece třikrát naběhla na nůž při krájení chleba a týlem se pak udeřila o nohu stolu.

Major se snažil porozumět každému slovu, samozřejmě i tomu nevyřčenému, ale i přes to, že mu dotyčný nebyl ani trochu sympatický, na první pohled ho mohl jako pachatele vyloučit. „Víte, předběžné ohledání ur-

čuje dobu úmrtí na dobu před dvaceti hodinami. Co se dělo s vaším vozem za poslední den?“

„Někdo mi tam musel tu mrtvolu podstrčit. Ale s tím vozem se toho zase tolik nedělo, moc jsem toho nena-
jezdil.“ Muž se odmlčel a pak se na majora podíval takřka
prosebně.

„Neměl byste pivo? Od rána se na něj těším, ale ne-
mohl jsem.“

„A proč jste nemohl?“ Majorova taktika záplavy drob-
ných otázek měla za úkol otupit pozornost vyslýchaného.

„Vždyť jsem řídil. A včera jsem přehnal pití, úplně se
mi lepší jazyk na patro. Tak bych prosil aspoň čaj. Do kýb-
lu.“ Jeden z přihlížejících asistentů se tiše vytratil, podí-
vat se do ledničky. Při návratu z úspěšné výpravy přivedl
doktora z prosektury.

„Kde máš toho nebožtíka, Arnošte,“ patolog se neza-
těžoval pozdravem, přímo se obrátil na majora Šintáka.
Magistr Kalač zatím dostal sklenici s vodou, na chvíli
přestal vnímat svět. Od rána se mu sice zdálo o orose-
ném půllitru, ale i voda mu přišla vhod.

„Vezou ho sem havrani a odtahovka se zapečetěným
autem. Jedou trochu pomaleji. Zatím tu mám jen pode-
zřelého.“ Doktor změnil směr pohledu, magistrovi rá-
zem zaskočilo, až si pobryndal bundu.

„Já jsem nevinný!“

„Ano,“ ujistil ho major Šinták, ovšem nepříliš pře-
svědčivě.

„Podívejte se na věc z mého hlediska,“ trval obviněný na své pravdě. „Kdybych byl pachatel, dokonce i kdybych jen tušil, co mám v kufru, tak jsem měl tisíc možností se mrtvoly zbavit. Zajel bych do lesíka nebo někam na smeták, a kdo by mě s tím dal dohromady? Co bych si ušetřil starostí?“ Další proud argumentace přerušilo zvonění telefonu. Dorazil přívěs s vozem a pohřebáči s nebožtíkem. Zadržený dostal čas na oddech a zůstal pod dozorem.



Majora iritoval způsob posláním oběti. Nemohl si prohlédnout místo činu, zdokumentovat podrobnosti a vyslechnout svědky.

„Arnošte, nebrblej,“ utnul stížnosti patolog. „Poslali ti případ jako v konzervě, to ano. Ale máš v ruce předběžný výslech svědků, touhle dobou bychom asi doráželi do Rudné a připravovali osvětlení a měli spoustu starostí, jestli nebude pršet.“ Využíval deset let převahy věkem i služebně.

Technici provedli rutinní identifikaci VIN čísla vozu, zdokumentovali všechny zvláštnosti, otisky prstů. Po nafocení situace došlo na kapsy mrtvého. Zcela prázdné, ani drobné. Jako poslední dostal prostor patolog s jaterním teploměrem a převzal nebožtíka do své péče. „Teď mi ho chlapi pomozte vypáčit ven.“

Neobešlo se to bez komplikací a klení. Z těsného prostoru kufru vozu se podařilo skrčené tělo dostat jen s koberečkem. Dalo se pokračovat.

K otiskům prstů mrtvého počítač vyhledal jméno a příjmení. Jindřich Berkovec. Dvakrát trestaný delikvent, podvody všeho druhu, falšování dokumentů, pokus o pojišťovací podvod. Do svých čtyřiceti toho stihl opravdu hodně. Major Šinták se tvářil spokojeně, konečně mohl přestat vařit z vody. Z čistě dobré vůle přinesl k výslechu dvě láhve piva, kterých našel v kufru plnou basu. Obě zdobily stopy stříbrného prášku.

„Je to trochu proti předpisům, vlastně se jedná o důkazní materiál, ale když máte v kufru celou basu, snad se nic nestane, když dvě ubydou. Jestli vám nevádí, že ležely vedle nebožtíka? Otisky jsme už vzali.“

„Děkuju, já si je otřu.“ Korunkový uzávěr zasyčel, všichni v místnosti sledovali, jaký splávek má opravdu žízivý chlap. Major se mračil, přemýšlel o presumpci nevinu, která by měla dát přednost presumpci viny.

„Pane magistře, mám pro vás špatnou zprávu.“ Oslovený se usmál.

„Já jsem přece nevinnej,“ opáčil s nechvějnou jistotou batolete. S pivem v břiše nabral životní rovnováhu.

„To bych byl také rád. Nepotřebujeme vyrábět pachatele za každou cenu. Budete si muset pořádně vzpomenout. Technici prohlédli zámky vašeho vozu a nenašli ani náznak násilného otevření dveří nebo kufru. Tedy

pachatel použil vaše klíče. Znáte Jindřicha Berkovce? Našli jsme jeho otisky v registru. Je to recidivista.“

„Znám, studoval jsem s ním.“ Majora blesková upřímnost překvapila, nesetkával se s ní častěji než jednou do roka.

„Tak mi vysvětlete, jak se dostal do kufru vašeho vozu?“

„Jo takhle,“ magistr se jen ušklíbl, „tak to bude shoda jmen. Jindra byl černovlasý kudrnatý dlouhán, ale tohle je spíš tloušťík, a daleko mladší. Co jsem si stačil všimnout.“ Své tvrzení pochopil jako osvobozující fakt, dopil láhev a chystal se odejít.

„No, to není všechno, podle měření jaterním teploměrem oběť zemřela včera mezi čtrnáctou...“

„To jsem byl v práci,“ vyhrkl magistr Kalač po krátkém zaváhání. Jeho spokojenost viditelně povyroستla, s úsměvem napřáhoval pravici.

„... a osmnáctou hodinou. V kolik hodin jste odcházel z práce a odjížděl na chalupu?“ Magistr strnul. „Takže se posadte. Doba úmrtí se určuje podle teploty, přibližně stupeň na hodinu, jenže po dvaceti hodinách přesnost klesá. Takže nás bude zajímat přesně tahle doba. Musíte si vzpomenout, záleží na detailech.“

„To bude snadné,“ magistr Kalač znovu našel jistotu. „Pokud jde o druhou hodinu odpolední, seděl jsem ve své kanceláři, sice sám, ale přišlo pár hovorů, ty se u nás nahrávají. Při odchodu mě vidělo nejmíň deset lidí. Do-

jel jsem domů, převlékl se, udělal si kávu a vzal příprave-
nou tašku s věcmi na chatu. V tu dobu mi volala dcerka,
může mi to potvrdit. Potom jsem sešel do garáže a vy-
razil. Jenže mě po výjezdu na hlavní začalo zlobit auto.
Prasklá palivová hadička přivádějící benzin od čerpadla
ke karburátoru.“

„Nerad vás přerušuji, ale co jste udělal s taškou, a kde
se v kufru vzala basa piva?“ ozval se jeden z techniků.

„Tašku jsem položil na sedadlo spolujezdce a pivo jsem
koupil v nákupním centru. Leželo v kufru od středy. Ne-
byl důvod ho kontrolovat. No, a když jsem zjistil závadu,
nemělo cenu volat nějakou službu. Odjel jsem do servi-
su, to je tři stanice, pro novou hadičku, že si to opravím
sám. Ovšem když jsem se vrátil s hadičkou, auto nebylo
na místě. Dost mě to vyděsilo. Nemám ho pojištěné proti
krádeži. Tak mi zbývala jen naděje, že ho odtáhli. Čemu
se smějete?“

„Ne, nesměju se,“ major Šinták rázem zvažněl. „Jste
od pojišťovny a nemáte pojistku. Kovářova kobyla chodí
bosa?“

„Víte, co to stojí?!“ Magistr Kalač předvedl upřímné
zděšení. „Platíte pojistku za plnou cenu vozu a stejně
vám v případě pojistné události uhradí jen neamortizo-
vaný podíl. Snižovat každý rok pojistku o amortizovanou
částku zase něco stojí. S tou mou šunkou bych jen vy-
hazoval peníze oknem. Na ukradení jsou všude lepší
auta.“

„Nenechte se odvádět od tématu, skončili jsme na hlavní silnici,“ major se kradmo podíval na hodinky, jak rychle čas letí.

„Jo. Mobil ale zůstal v autě, proto mi nezbylo než jít domů a zkusit se něco o autě dozvědět přes pevnou linku. Jenže se stala hrozná věc, v mém bytě řádila parta známých mé bývalé ženy. Slavili její narozeniny.“

„Počkejte, tohle nedává smysl. Bejvalka si pozvala hosty do vašeho bytu?“

„Je to celé složitější. Když se Lucie, tedy má ex, odstěhovala, nechala mi byt, a já jsem si ho ještě nepřevědl do vlastnictví. Všichni, co tam byli, měli klíče a mysleli si, že jsem odjel a vrátím se až v neděli.“

„Vzpomenete si, kolik bylo hodin?“

„Určitě po šesté. Do servisu jsem dorazil za pět minut šest, tak nanejvýš v půl sedmé. Ale tihle lidé přece nemůžou mít nic společného s mrtvolou, kterou mi někdo nacpal do kufru. Moje auto přesně tou dobou vezli na parkoviště odtahovky. O tom oni nemohli nic vědět ani tušit.“

„Vyloučit to nemůžeme. Jestli měli klíče, tedy i přístup do vašeho bytu v libovolnou hodinu. Kde máte náhradní klíčky k autu?“

„Na věšáku v předsíni.“

„Tak vidíte. Kdokoli z nich mohl tedy manipulovat i s vaším vozem.“ Tvář magistra Kalače oživil téměř radostný úsměv, nezůstával v podezření sám.

„Kolik lidí? Přesně!“

„Řekl bych, že deset.“ Tváře přítomných kriminalistů se protáhly v přímé úměře počtu. „Ale moc je neznám, spíš jen letmo. Nějaký Zachary, to je přezdívka, vlastním jménem Tonda Novotný, Dita, potom Almara. Jméno fakt nevím, taková tlustá a uřvaná.“ Magistr při vyjmenovávání školácky vztyčoval prsty, „Karel, Romana, nějaký úředník z magistrátu, Hábová, to je jedna šéfová od nás z pojišťovny. A Prdelka a Pusinka.“ Devátým prstem se výčet nezastavil. Magistr pak k nim přidal desátý. „Jak říkám, se mnou deset.“

„Pane magistře, ty lidi potřebujeme vyslechnout, potřebujeme o nich vědět něco přesnějšího. Prdelka a Pusinka jsou co?“

„Dva gayové, většinou se zdržovali v kuchyni, a ty bych předem vyškrtl. Počkejte, teď mě napadlo, Karel mi přece dal navštívenku. To je právník.“ Stačilo sáhnout do náprsní kapsy.

„No alespoň něco,“ major Šinták obracel v prstech kartičku a díval se znepokojeně v očekávání těžkého pořízení s právníkem. „Pane magistře, blíží se půlnoc,“ pohled na hodiny i zívající tým majora přesvědčil, že toho v danou chvíli mnoho nezmohou. „Se svědky teď nic neuděláme, ani s pátráním. Nabídnú vám ubytování u nás, zítra v devět budeme pokračovat. Máte toho za celý den určitě dost.“

„To jsem jako zatčený? Jsem přece nevinný.“

„Takhle bych to nebral, pro vaše zatčení nemáme zatím důvod. Řekněme předběžné zadržení, to obhájím.“

„Ale já si budu stěžovat!“

„Můžete, samozřejmě. V každém případě hrozí nebezpečí, že při návratu zničíte důkazy ve vašem bytě. Ovšem berte svou nejistou situaci pozitivně. Také byste mohl svým pobytem náhodou zničit důkazy svědčící pro vaši nevinu a pak si stěžovat. Ráno moudřejší večera, říkala už babička Barunky Panklové. Jak jsme se přesvědčili, vybavení na chalupu máte v tašce, včetně pyžama a kartáčku na zuby. Prostě se u nás vyspíte, do rána si na všechno podrobně vzpomenete. Co vy na to?“

„Jo. Vzpomněl jsem si! Něco zvláštního se muselo stát. Když jsem potom přišel do bytu, v obýváku na židli ležela zelená bunda a čepice! Nejdřív jsem si myslel, že patří Egonovi, příteli dcery, ale to nemělo logiku. Proč by tam byla jeho bunda s čepicí, když tam nebyl on, že. A ještě příšerné boty s mašličkami. Sice dámské, ale velikostí pro chlapa. Ty patřily Almaře, ale to jsem ještě nevěděl, kdo je Almara.“

„Dobře, to nevím také,“ souhlasil major mírně nakvašeně, zvyšování počtu podezřelých ho viditelně rozčilovalo. „Budete mít do rána dost času si vzpomenout.“

Na další odpor se magistr Kalač nezmohl, toho měl za celý den dost. Nechal se odevzdaně odvést do pokojíčku se špehýrkou, kde ho čekala noc pod pravidelným dohledem. Dokonce vynechal komentář při odevzdávání opasku a tkaniček.

Pak se dlouho neklidně převaloval, než se vzdal a řekl si o prášky na spaní. V místnosti nebyl vypínač, na policiče plastová láhev s vodou, plastový pohárek. Přesně podle předpisu, aby si zadržení nepodřezávali žíly střepey. Zadrženého pravidelně kontrolovala služba.

TĚŽKÉ USÍNÁNÍ MAGISTRA KALAČE

Ještě že mi paměť sloužila a včera, vlastně už převčirem, nebylo tak dávno. Páteční odpoledne jsou nejhorší. Čas před víkendem se vlekl jako obvykle – pomaleji než krajta s králíkem v břiše dostižená ranním mrazíkem. Dokonce i na hodinách nad dveřmi vteřinová ručička zpomalila, s nechutnou pravidelností každého pátku odpoledne. Chcípal jsem nudou i touhou zmizet z úřadu, jenomže náš ředitel se snažil jít příkladem. Každou chvíli se mohl dotázat na nějakou kravinu, v rámci kontrolní buzerace. Také neměl, kam by se hnal, když ho doma žena údajně mlátila. Proto důsledně dodržoval pracovní dobu a logicky miloval přesčasy. Přímé důkazy k předposlednímu tvrzení chyběly, ovšem inteligence dotyčného šéfa přesně odpovídala krutému zacházení. Šéfova pracovní doba se dělila mezi svačinky, pochůzky na záchod a pospávání. Nikdo si nestěžoval – blb, který spí, vykonává užitečnou činnost. Ani při pobytu na záchodě nemohl napáchat vět-

ších škod. „A takovouhle peluň mně z ní svede ta velebená česká zem,“ poznamenal by Jan Neruda. Případně „kam s ním?“ Ani v druhém případě by ale nenalezl rozumné řešení. Z úvah mě vytrhlo zvonění pevné linky.

„Magistr Ervín Kalač, dobrý den, oddělení salda smluvního pojištění, co pro vás můžeme udělat?“

Ozval se neznámý hlas, jméno nesrozumitelné. Šéf určitě ne. Jen vyložený kretén si dovolí volat v pátek odpoledne, když nemá co na práci. Nejlepší na takové platí představení plným titulem a jménem, nejdřív zastrašit. Potom souhlasit a nabídnout spolupráci, doporučuje se použít entuziastický hlas – „Jsme tu přece jen pro vás, chceme se přetrhout!“

Úspěšně jsem absolvoval kurs asertivity, fakt dobrá věc. Dobře zabírá laskavé upozornění, že se hovor na lince zaznamenává. Slovo „laskavé“ vyslovuji chladně a varovně. Vždy otupí ostří ještě nevyřčených nadávek, potom souhlasím v zásadě se vším, co si klient myslí, a pomalu otáčím směr hovoru. Klienta je třeba ntláčit na mantinel, upozornit na chybu na jeho straně a potom řádně. Musí pochopit, že se mýlil na celé čáře. Výborně zabírají čísla paragrafů a letopočty. Jen tak poznamenat – „ano, ano, paragraf ten a ten...“ Na druhé straně drátu obvykle dochází na chvíli ke zmatku, klientovi se začne vařit mozek, padla kosa na kámen. Když změkne, osvědčilo se potížístu uzemnit náhlým souhlasem, ovšem potvrzujícím jeho omyl. „Ano, máte